

COM ARRIBAR-HI

Per arribar a la Font de Can Costes hem de seguir la carretera des de Guardiola a Font-rubí i, a l'alçada del trencall de l'Alzinar, agafar el camí rural asfaltat que ens porta al barri. Trobarem a pocs metres un trencall. Aquest camí que creua el nostre se'n diu, a mà esquerra, camí de la Serra de Matamatxos i a la dreta, camí del mas de la Mosca, que més avall conflueix amb la Carrerada. Hem de seguir recta pel camí asfaltat, a pocs metres trobarem un camí a la dreta, si l'agafem farem un parell de revolts passant pel costat de Cal Melitón i Cal Pere Joan. Seguint el camí veurem el mas de Can Costes amb els seus cellers i magatzems. Si hem arribat en vehicle, l'hem de deixar al costat de la casa. S'ha d'agafar el camí que parteix al peu d'un magatzem i es dirigeix cap uns gegants plataners que es veuen prop de la riera. El camí baixa a la nostra dreta i a pocs metres es bifurca. Nosaltres seguirem a la dreta pel costat d'uns horts i una bassa que deixarem a la nostra esquerra. Sols cal dirigir-se sota l'ombra dels plataners i ja veurem, al costat d'un d'aquests arbres, la font de Can Costes.

HISTÒRIA

La masia de Can Costes era fins a mitjans del segle passat d'una família anomenada Ferret, cognom que també trobem a l'Alzinar i a Guardiola. Sembla ser, que l'aspecte actual de la font, es deu a una reforma feta al mas que també va incloure la font i el seu entorn. La font però ja existia anteriorment. L'ús que se'n ha fet sempre, ha estat el de donar beure als assedegats i regar el horts que hi ha al clot de la font. Posteriorment va ser venuda als propietaris actuals que han prosseguit l'activitat vitivinícola al celler del mas. També va ser parcel·lada i venuda la part alta d'aquesta finca, fet que varen aprofitar els veïns per comprar terra en propietat. Així mateix el mateix propietari es va desfer de la finca del Bolet.

L'INDRET

Sota la masia de Can Costes hi ha una depressió anomenada el Clot de la Font. Des del camí es pot veure com en el bell mig s'hi alcen un dotzena de plataners imponents. L'estampa és molt bonica a la primavera i l'estiu, com un bosquet entre els camps, quan una espessa ombra cobreix la font. Com la majoria de fonts, un mur d'obra fa de marge entre dos nivells de terra, d'aquest marge de totxo en surt un broc ben gros que sembla de ferro o d'aram, doncs té la característica oxidació color turquesa. Just sobre hi un registre amb tapa també d'obra. De les parets plenes de verdet també en surt una moderna canonada que porta l'aigua a la bassa. Aquesta nodreix les hortalisses més avall. Al costat de la font també hi ha una petita bassa i un pou de caseta amb la típica teuladeta a dues aigües i el porticó de fusta. És també fet de totxo massís amb aquella cura i gràcia que ara sembla s'ha perdut per les petites i banals infraestructures. Un petit pont fet també seguint l'estil del conjunt, travessa la riera pròxima amb una volta de mig punt i dues baranes amb pilons als extrems. Es recomana visitar a l'estiu quant hi ha força ombra. L'entorn està força ben mantingut, així doncs si us animeu a visitar-ho tingueu cura.